

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.660 van 7 november 2000
in de zaak A. 87.748/VII-19.803.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat R. BELDERBOSCH,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Belgiëlei 15b, bus 10

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Slovaakse nationaliteit, op 8 november 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 mei 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 september 1999;

Gelet op de beschikking van 3 december 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18, en op artikel 43, 2/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 september 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat R. BELDERBOSCH, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. VRIJENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 7 februari 1998 en verklaart zich vluchteling op 9 februari 1998.

1.2. Op 12 mei 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 september 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 24 augustus 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en zigeunerorigine, verklaart dat haar problemen eind 1997/begin 1998 begonnen. Vanaf dat moment zou betrokkenes schoonzoon door de maffia zijn afgeperst. De leden van de maffia zouden geregeld in betrokkenes woning zijn langsgekomen. Wanneer betrokkenes schoonzoon thuis was, zouden ze zich gedragen hebben; dit zou echter minder het geval zijn geweest wanneer hij niet thuis was. Dan zouden ze hen bedreigd en geslagen hebben. Vooral betrokkenes zoon Robert zou door hen geslagen zijn omdat ze niet geloofden dat hij niet wist waar zijn schoonbroer was. Betrokkene verklaart van haar dochter vernomen te hebben dat haar schoonzoon de afpersers steeds zou hebben betaald tot in februari 1998 toen ze hem om twee miljoen Slovaakse Kronen zouden gevraagd hebben. Betrokkenes twee zonen zouden toen geslagen zijn, betrokkene zelf zou zijn verkracht en betrokkenes schoonzoon zouden ze door de venster naar beneden gegooid hebben. Betrokkenes dochter en echtgenoot zouden zich in een andere kamer bevonden hebben. De afpersers zouden ermee gedreigd hebben de hele familie uit te moorden wanneer ze de volgende dag niet betaalden. Betrokkenes twee zonen zouden naar de dokter gegaan zijn, waar ze een document voor de politie zouden gekregen hebben. De politie zou echter gezegd hebben dat ze hun problemen met de maffia zelf dienden op te lossen. Dit zou ook de reactie zijn geweest die betrokkenes schoonzoon zou hebben gekregen wanneer hij zich eerder voor hulp bij de politie aanbood. Betrokkene zou samen met haar

familieleden ondergedoken zijn bij een nicht in een dorp buiten Kosice. De afpersers zouden hen daar echter ook gevonden hebben; ze zouden er opnieuw mee gedreigd hebben hen te doden wanneer ze de twee miljoen Slovaakse Kronen niet betaalden. Ondertussen zouden ze hun appartement als garantie nemen. Hierop zouden ze besloten hebben Slovakije te verlaten. Op 7 februari 1998 kwam betrokkene, samen met haar echtgenoot K. J., haar dochter K. E. , haar zoon R. . en haar meerderjarige maar gehandicapte zoon K. J. in België aan. Op 9 februari 1998 vroeg ze asiel aan.

Er moet worden opgemerkt dat de verklaringen die betrokkene tot staving van haar asielaanvraag aflegde tegenstrijdigheden vertonen met de eerdere door haar afgelegde verklaringen evenals met de verklaringen die door haar familieleden werden afgelegd. Hierdoor wordt betrokkenes geloofwaardigheid in zeer ernstige mate aangetast. Zo verklaarde betrokkene tijdens haar interview op het Commissariaat-generaal dat de problemen met de maffia eind 1997/begin 1998 begonnen. Bij het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 11 maart 1998) verklaarde ze dat de problemen met de maffia ongeveer een jaar hadden geduurd. Dit is ook wat haar echtgenoot verklaarde tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Haar zoon K. R. verklaarde tijdens zijn interview in het kader van zijn tweede asielaanvraag dan weer dat de problemen slechts één maand voor de moord, die hij in januari 1998 situeert, begonnen. Betrokkenes zoon stelde bovendien dat zijn schoonbroer een eigen appartement bewoonde en dat ze hem daar naar beneden hadden gegooid. Pas nadien zou ook zijn familie problemen zijn beginnen krijgen; tot de moord zouden zij geen problemen met de afpersers hebben gehad. Hij verklaarde ook niet zelf door de afpersers geslagen te zijn. Betrokkene stelde dat haar schoonzoon bij hen inwoonde en dat ze dus allemaal van bij het begin problemen hadden. Ze verklaarde zelfs dat de familie (en vooral haar zoon Robert) geregeld door de maffia werd geslagen wanneer ze haar schoonzoon niet thuisvonden. Betrokkenes dochter verklaarde dat haar vriend (die bij hen inwoonde) de enige was die lastig gevallen werd; de rest van de familie zou met rust gelaten zijn. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene dat hen door de maffia twee miljoen Slovaakse Kronen gevraagd werd opdat ze in hun woning zouden kunnen blijven wonen. Dit is ook wat betrokkenes echtgenoot tijdens zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat het haar schoonzoon was die afgeperst werd; ze vermeldde er niet dat de betaling een voorwaarde was om in hun woning te kunnen blijven. Bovendien verklaarde betrokkene van haar dochter vernomen te hebben dat haar schoonzoon steeds zou hebben betaald

tot de laatste keer omdat ze dan te veel vroegen. Betrokkenes dochter verklaarde echter dat haar vriend nooit had betaald. Betrokkenes dochter verklaarde eveneens dat haar vriend nooit naar de politie ging; betrokkene verklaarde echter dat haar schoonzoon wel naar de politie ging maar er geen hulp kreeg. Over het incident op 2 februari 1998 verklaarde betrokkene dat haar schoonzoon werd vermoord, dat haar twee zoons geslagen werden en dat zij verkracht werd; haar dochter en echtgenoot zouden in een andere kamer verstopt hebben gezeten. Betrokkenes dochter vermeldde eveneens dat haar broers geslagen werden maar zij stelde dat ze met haar beide ouders in een andere kamer verstopt zat; over een verkrachting van haar moeder heeft ze niets vermeld. Betrokkenes echtgenoot heeft bij zijn interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding gemaakt van een dergelijk incident. Hij verklaarde er enkel dat de maffia hen tot 3 februari 1998 tijd had gegeven om te betalen en dat ze omdat ze dat niet konden naar familie waren gevlucht. Hij vermeldde op die dag geen confrontatie met de maffialeden. In zijn verzoekschrift tot dringend beroep maakte hij wel melding van de gewelddadige dood van zijn schoonzoon en vermeldde hij dat zijn zonen meerdere keren geslagen werden en zijn dochter en echtgenote verkracht. Hij plaatste deze feiten echter niet binnen een concreet tijdsbestek. Betrokkene vermeldde verder dat ze na het incident met haar twee zoons naar de dokter en de politie was geweest; betrokkenes dochter verklaarde dat ze zich niet bij de politie hadden aangeboden. Verder verklaarde betrokkene nog dat de maffia hen ook bij hun familie terugvond; ze zouden hen tot de volgende dag gegeven hebben om hen de twee miljoen Slovaakse Kronen te bezorgen; betrokkene maakte hierbij geen melding van een bezoek aan de politie. Betrokkenes echtgenoot verklaarde tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook in het dorp naar de politie te zijn gegaan. Betrokkenes dochter verklaarde echter dat ze onmiddellijk gaan lopen waren toen ze de maffia zagen aankomen. Volgens haar zouden ze niet met elkaar gepraat hebben. Betrokkenes zoon verklaarde nog dat de maffiosi het appartement van zijn ouders in beslag hadden genomen en dat ze gedwongen waren geweest hiertoe papieren te ondertekenen. Dit is niet wat zijn moeder tijdens haar interview verklaarde. Zij stelde wel dat de mannen gezegd hadden dat ze hun appartement als garantie zouden nemen, maar ze vermeldde niet dat ze hiervoor papieren hadden moeten tekenen. Tot slot vermeldde betrokkene tijdens haar interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar dochter geregeld mishandeld werd door skinheads. Betrokkenes dochter verklaarde echter dat ze nooit problemen met skins had.

Al deze tegenstrijdigheden laten niet toe te besluiten tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

De door betrokkene neergelegde documenten (paspoort, medische attesten van haar zonen, brief Rooms Burgerinitiatief) zijn niet van die aard om betrokkenes geloofwaardigheid te herstellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 mei 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

Schending van art. 57/6, 2de lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 : "De beslissingen tot weigering van de erkenning of van de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling, zomede deze tot intrekking van die hoedanigheid worden met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak".

De bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd door de overweging dat er verschillende tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster, en tussen de verklaringen van de verschillende familieleden voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal aanwezig zijn.

De vermeende tegenstrijdigheden zijn bij nadere analyse echter grotendeels schijnbaar.

Zo is de tegenstrijdigheid tussen haar bewering dat de problemen met de maffia einde 1997/begin 1998 begonnen (Commissariaat-generaal) en dat de problemen met de maffia ongeveer een jaar hadden geduurd (Dienst Vreemdelingenzaken) niet noodzakelijk reëel.

Het punt is immers vanaf wanneer men iets 'problemen' noemt.

De afpersingen door de maffia waren reeds een tijd aan de gang, maar eind 1997/begin 1998 ontstond er een andere soort van moeilijkheden met de maffia, vermits er dan met geweld werd gedreigd, en er geweld werd toegepast.

Het is derhalve niet zonder meer tegenstrijdig dat er in het interview op het Commissariaat-generaal op de acute fase van de problemen werd gewezen, terwijl bij het verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken ook de voorgeschiedenis van afpersing van de schoonzoon als deel van de moeilijkheden wordt omschreven.

Verder is het eveneens geen formele tegenspraak te noemen dat verzoekster stelde dat de schoonzoon bij hen inwoonde, terwijl de zoon van verzoekster stelde dat de schoonzoon een eigen appartement bewoonde en dat ze hem van daar naar beneden hadden gegooid.

Uit de beslissing van de Commissaris-generaal m.b.t. de zoon K. R. blijkt dat alle betrokkenen in een appartementsgebouw woonden en dat de schoonzoon van de achtste verdieping naar beneden werd gegooid.

Verzoekster beschouwt door haar zigeunerorigine het inwonen onder één dak, maar in een ander appartement, als het bij haar wonen, zoals in een huis met verschillende verdiepingen.

Verder is het ook geen formele tegenspraak dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de maffia 2 miljoen Slovaakse kronen gevraagd had opdat ze in hun woning zouden kunnen blijven wonen, terwijl ze op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het haar schoonzoon was die afgeperst werd, vermits het zeer goed mogelijk is dat de afpersers zich eerst tot de schoonzoon richtten, en wanneer ze daar geen voldoening kregen, zich ook tot de overige familie richtten, en o.m. het appartement als een vorm van onderpand beschouwden waaruit ze de familie zouden kunnen verdrijven.

Verder zijn de tegenstrijdigheden tussen verklaringen van de verschillende familieleden m.b.t. het feit of de schoonzoon al dan niet steeds zou hebben betaald, m.b.t. het feit of de schoonzoon al dan niet naar de politie is gegaan om hulp, en m.b.t. de feiten van geweldpleging op 2 februari 1998, hierdoor te verklaren dat de verschillende familieleden feiten weergeven die zij van horen zeggen hebben van de andere familieleden, maar die daarom niet noodzakelijk met de waarheid overeenstemmen.

Op deze punten kan ieder familielid een eigen verhaal hebben, maar men mag niet tot contradictie besluiten wanneer een familielid de feiten zoals zij die vernomen heeft van de anderen in het eigen verhaal verwerkt.

De omstandigheden van de incidenten op 2 februari 1998 waren inderdaad verward en het is voor de hand liggend dat men ervaringen uit de eerste hand en wat men door de anderen hoort zeggen in één verhaal samenbrengt.

De beslissing van het Commissariaat-generaal houdt te weinig rekening met deze situatie.

Om deze redenen is de beslissing onvoldoende gemotiveerd.";

3.2. Overwegende vooreerst, dat artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) betrekking heeft op de gegrondheidsfase van de asielprocedure terwijl de bestreden beslissing werd genomen in het kader van het ontvankelijkheidsonderzoek; dat, wat de motivering van de bestreden beslissing

betreft, het enig middel ertoe strekt een aantal van de vastgestelde tegenstrijdigheden te relativeren; dat echter, ongeacht de pertinentie van de aangevochten tegenstrijdigheden, verzoekster een heel aantal tegenstrijdigheden niet betwist; dat de verzoeksters dochter zo in tegenstelling tot verzoeksters echtgenoot verklaarde dat haar vriend nooit klacht heeft neergelegd bij de politie, noch heeft betaald; dat verzoekster verklaarde door de maffia te zijn verkracht, in tegenstelling tot de verklaringen van haar echtgenoot en haar dochter; dat haar echtgenoot deze verklaringen zelfs uitdrukkelijk heeft ontkend door voor de Dienst Vreemdelingenzaken te stellen dat zij vluchtten vooraleer het tot een confrontatie kwam met de maffia; dat deze laatste in zijn verzoekschrift tot dringend beroep wel gewag maakte van deze confrontatie, doch naliet deze in de tijd te situeren; dat hij hierbij in tegenstelling tot verzoekster en hun dochter nu weer verklaarde dat beiden verkracht werden; dat verzoeksters dochter in tegenstelling tot verzoekster verklaarde dat er naar aanleiding van deze gebeurtenis geen aangifte werd gedaan bij de politie; dat verzoeksters echtgenoot verklaarde ook in het dorp klacht te hebben neergelegd, terwijl zijzelf hier geen melding van maakte; dat de dochter zelfs verklaarde dat ze onmiddellijk zouden zijn gevlucht zodra ze de maffiosi zagen aankomen; dat verzoekster voorts stelde dat haar dochter geregeld werd mishandeld door skinheads, terwijl zijzelf uitdrukkelijk stelde nooit problemen met skinheads te hebben gehad; dat al deze gebeurtenissen essentiële elementen zijn in het asielrelaas, waarbij verzoekster, haar echtgenoot en hun dochter rechtstreeks betrokken partijen waren; dat de Commissaris-generaal derhalve, gelet op het aantal tegenstrijdigheden alsook de zwaarwichtigheid ervan, op eerste gezicht zijn appreciatiebevoegdheid niet heeft overschreden door te besluiten tot de bedrieglijkheid

van de asielaanvraag; dat het enig middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeven november tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.